

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ "ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ,
ΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΤΟΥ"*

Kαθημερινά αποδεικνύεται ότι η εξουσία δεν επαφέται για τη διάδοση της προπαγάνδας της μόνο στους πληρωμένους κονδυλοφόρους της, τους ακαδημαϊκούς της και τους κομματικούς εκδότες του ημερήσιου τύπου. Βρέσκει πάντοτε υποστηρικτές αιδημη και εκεί που κανείς δε φα το περίμενε. Για του λόγου το αληθές ρέξτε μια ματιά στο κείμενο του Η. Μανδηλά με τίτλο "Πως γυρίζουμε ΒΙ χρόνια πίσω" στο "αντιεξουσιαστικό" περιοδικό "Ανοιχτή Πόλη" νο. 28.Ο κύριος αυτός αποφάσισε να μας ξεκαθαρίσει το μπάχαλο που επικρατεί γύρω από τα "εθνικά θέματα" που εδώ και μήνες βρέσκονται στη πρώτη γραμμή της παραπληροφόρησης των media και να κάνει προτίσεις στο Κράτος για το πως φα επρεπε ν' αντιμετωπίσει τους "από βορράν και εξ ανατολών κινδύνους". Η μέθοδος του στη προσέγγιση του θέματος πασίγνωστη σ' δύος υπομένουν, θέλοντας και μη, το σκοταδιό μέρος που καλλιεργείται απ' δύος τους υπηρέτες της εξουσίας: "μειονότητα" στην Ελλάδα υπάρχει μόνο μέα κι αυτή θρησκευτική. Όσες όλες "τυχόν" υπάρχουν (Τσιγγάνοι, ι.λ.π.) θεωρούνται "πολιτιστικές μειονότητες" (ότι η χρήση αυτού του δρου ήδη παραπέμπει σε διακρίτες από την κυριαρχη "εθνικές ομάδες", είναι κάτι που οι εθνικιστές δε φανεται να το έχουν αντιληφτεί). Πιο αναλυτικά, ο Η. Μ. μας λέει ότι "οι διγλωσσοι συμπατριώτες μας των βορείων συνδρων... θεωρούνται τους εαυτούς τους χέλια τα εκατό Ελληνες" και ότι "οι παπούδες τους ήταν που είχαν καθαρίσει για λογαριασμό δλων μας στο Μακεδονικό Αγώνα"! Το θαυμαστικό που προσθέσαμε εδώ είναι απαραίτητο. Θαυμαστικό για τη βλακεία αυτών των φράσεων, ξενό μαρπό της ιστορικής διγνοιας. "Διγλωσσους" κατοίκους της Μακεδονίας αποκαλεί ο ελληνισμός εθνικισμός τους Σλαβομακεδόνες που έγιναν "συμπατριώτες μας" με κάθε όλο παρά ειρηνικό μέσα. Μιλάμε βέβαια γι' αυτούς τους 82.000 σλαβόφωνους, σύμφωνα με τα επίσημα, δηλ. τα χαλκευμένα, στοιχεία του Ι928, που έμειναν στην Ελλάδα και δεν εξαναγκάστηκαν ν' αποχωρήσουν προς τη Βουλγαρία κατά τη διάρκεια των ανταλλαγών πληθυσμών που ακολούθησαν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. (Πόσοι είναι σήμερα, δε το γνωρίζουμε, γιατί οι Γουΐνστον Σμιθ της γραφειοκρατίας φροντίσαν να τους εξαφανίσουν από τις απογραφές των τελευταίων σαράντα χρόνων). Αιδημη και ο Κωφός, επίσημη φωνή της ελληνικής κρατικής εξωτερικής πολιτικής, παραδέχεται, τουλάχιστον για την περίοδο της μεταξικής δικτατορίας, ότι ακολουθή-

* Βλ. το πρώτο μέρος αυτού του κειμένου στο Ιο τεύχος των "Παιδιών της Γαλαρίας" (Απρίλης 90). Ξανακυλοφορεί διορθωμένο σε δύο-τρία σημεία. Μπορείτε να το ζητήσετε από τη Ταχ. Φυρίδα μας.

Φωτογραφία: Αρχείο Ορθόδοξης Εκκλησίας

Αναμνηστική πόζα μακεδονομάχων μετά από πετυχημένο πλιάτσικο

Θηκε πολιτική βίαιης ενσωμάτωσης των σλαβομακεδόνων στον ελληνικό τρόπο ζωής (αλλαγές ονοματεπωνύμων, μετονομασίες χωριών, πρόστιμα για την ομιλία της σλαβικής γλώσσας, φυλακίσεις, κ.α.).¹⁰ Ότι θεωρούσαν τους εαυτούς τους έλληνες είναι χονδροειδές φέμιμα. Αυτοί οι σλαβικής ιατρογνής αγρότες θεωρούσαν τους εαυτούς τους απλά και μόνο "Μακεδόνες". Πρόκειται για τον ίδιο σλαβικό λαό που αποτελεί σήμερα τα 2/3 των ιατρούχων της τέως Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας.

Οι απαρχές του Μακεδονικού Αγώνα βρίσκονται στη διαμάχη που ξέσπασε στους ιδλους της Ορθόδοξης εκκλησίας ανάμεσα στους εξαρχικούς και τους πατριαρχικούς.¹¹ Ήταν αρχικά μια αντιπαράθεση μέσα στην, ως επί το πλείστον μουσουλμανική, Μακεδονική Βαβέλ ανάμεσα σε χριστιανούς πατριαρχικούς σλαβόφωνους, ελληνόφωνους, βουλγαρόφωνους, αλβανόφωνους και βλαχόφωνους και χριστιανούς εξαρχικούς βουλγαρόφωνους και σλαβόφωνους. Παρεπιπτόντως, ας πούμε ότι σύμφωνα με την απογραφή του Χιλιμή Πασά (1904) οι ελληνόφωνοι ορθόδοξοι της Μακεδονίας ήσα που έπερνούσαν το 10%. Η αρχική θρησκευτική διένεξη, που λέγαμε, γρήγορα μετατράπηκε σε πολιτικό-αγροτικό κίνημα των σλαβόφωνων ενάντια στην Οθωμανική Διοίκηση, το Πατριαρχεῖο-θεσμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τους τοιφλικάδες.¹² Όταν το ελληνικό Κράτος είδε έντρομο, στις αρχές του 20ου αι., τόσο τη σλαβομακεδονική αγροτική εξέγερση όσο και τη βουλγαρική-εξαρχική προπαγάνδα να εξαπλώνονται, οργάνωσε τους γνωστούς μακεδονομάχους ληστοσυμμορίτες του, οι οποίοι απ' την αρχή συνεργάστηκαν με το τούρκικο στρατό και τους τοιφλικάδες ενάντια στους βούλγαρους ληστοσυμμορίτες και τους φτωχούς αγρότες.¹³ Η τρομοκρατία στη Μακεδονία¹⁴, γράφει ο Κωφός, "ήταν το αποκορύφωμα 25 χρόνων σύγκρουσης των εθνικιστικών προπαγάνδων σε μια περιοχή της οποίας οι λαοί δεν είχαν διαμορφώσει ιδποια μορφή εθνικής συνείδησης και καθοδηγούν-

ταν από τη σκοπιμότητα της στιγμής και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης".* Είναι αλήθεια ότι πατριαρχικού παπάδες προσηλύτισαν στον αντιβουλγαρικό αγώνα ένα μέρος του σλαβόφωνου πατριαρχικού, ή και εξαρχικού ακόμα, πληθυσμού αλλά σε ιαμπιά περίπτωση οι σλαβομακεδόνες, είτε πατριαρχικού είτε εξαρχικού, δε διέθεταν ελληνική ή βουλγαρική εθνική συνείδηση.** Έχοντας μια μυωπική αντίληψη της κοινωνικής και πολιτικής σημασίας του Χριστιανισμού στα Βαλκανιακά και τη Μικρά Ασία, ο Μανδηλάς, ο Ρασσιάς και οι περί αυτών δεν έχουν ακόμη αντιληφτεί ότι αν μπορούν σήμερα ν' αυτοαποκαλούνται ναρκισσεστικά "Ελληνες" αυτό το οφείλουν ΚΑΙ στο γεγονός ότι ο "ελληνισμός" τους συντηρήθηκε και ενδυναμώθηκε διαμέσου των αιώνων από το Χριστιανισμό. Η νεοελληνική εθνική ιδεολογία είναι αυτή που τους επιτρέπει σήμερα να κάνουν γαργάρες με το αρχαιοελληνικό πνεύμα και την αρχαιοελληνική θρησκεία και αυτή η νεοελληνική εθνική ιδεολογία οφείλει σε μεγάλο βαθμό τη συγκρότησή της σε συγκειριμένα τμήματα της Ορθόδοξης εκκλησίας. Δεν είναι από χριστιανική πείστη που δύο οι πρώην και οι νυν βουλευτές του νομού Φλώρινας θεωρούν τον Καντινή "εθνικό φρουρό της περιοχής". (Η εθνικιστική χρήση του Χριστιανισμού είναι παλιά ιστορία στην Ευρώπη. "Όλοι οι αληρικοί", έλεγε ο Μιραμπό το 1789 μπροστά στην εθνοσυνέλευση, "είναι απλός ιρατικοί λειτουργοί. Ασκούν ένα δημόσιο λειτούργημα. Όπως ο αξιωματούχος και ο στρατιώτης, έτσι κι ο παπάς βρέσκεται στην υπηρεσία του Εθνους", Μ' όλο του το δέκιο ο Ρούντολφ Ρέκερ θα ορίσει την εθνική συνείδηση σαν μια μορφή πολιτικο-θρησκευτικής συνείδησης και την ένταξη του ατόμου στο "έθνος", με την ιδιότητα του πολίτη, σαν πολιτική ομολογία πίστεως. "Τα εθνικά Κράτη", έγραψε το 1933, "είναι πολιτικο-εκκλησιαστικοί οργανισμοί. Η αποκαλούμενη εθνική συνείδηση δεν είναι κάτι φυσικό, αλλά αποτέλεσμα διαπαιδαγώγησης. Είναι θρησκευτική έννοια. Είναι κανείς Γάλλος, Γερμανός, Ιταλός [ή Έλληνας] με τον ίδιο τρόπο που μπορεί να είναι Εβραίος, Καθολικός, Προτεστάντης [ή Ορθόδοξος]"). Η προσπάθεια του κ. Μ. να φτιάξει έναν εθνικό μύθο από τον οποίο θα λείπει ο Χριστιανισμός δε μπορεί να βρει πουθενά ιστορική υποστήριξη.

*Ευάγγελου Κωφού, "Εθνικισμός και Κομμουνισμός στη Μακεδονία" (1964).

**Βλ. τα απομνημονεύματα του καθήκοντος βρέσκονται στην πολύ καλή έκδοση της "Κέινησης αριστερών Ιστορικού-Αρχικού" με τίτλο "Ελληνικός Εθνικισμός Μακεδονικός ζήτημα: η ιδεολογική χρήση της ιστορίας". Σημειώτεον ότι στις βιβλικές περιλαμβάνεται κείμενο του Τάσου Κωστόπουλου, ενδές εκ της γνωστής τριάδος του "Ιού της Κυριακής", και είναι αξιοσημείωτο γιατί σχεδόν τέποτα απόδοσα είπε στη συζήτηση της Φιλοσοφικής δεν έχει ποτέ δημοσιεύσει στη ιωλοφυλλάδα για την οποία εργάζεται. Αυτοί οι αμφισβητήσεις του σαλονιού διαπρέπουνται από τη διπροσω πάλι των πράξεων τους. Πολύ φλύαροι δταν αντιμετωπίζουν ένα αριστερόστικο αιροατήριο και με την ουρά στα σκέλια μπροστά στους εθρηγιδότες τους.

Προχωρώντας, θεωρεί τους Τούρκους, Πομάκους και Τσιγγάνους της Δυτ. Θράκης -οι οποίοι αποτελούν το I/3 του εκεί πληθυσμού- απλά και μόνο μουσουλμανική μειονότητα, δείχνοντας μ' αυτόν τον τρόπο την πλήρη υποταγή του στην ορολογία που βολεύει την κυβέρνηση. Άλλα, καθώς επικαμπαραπάνω, ο κ. Μ. δεν αρκείται στο ν' αναμασά τις γελοιότητες του ελληνικού εθνικισμού. Θέλει επιπλέον να παίξει το ρόλο του συμβουλάτορα της εξουσίας σε ζητήματα "μειονοτήτων". Ζητάει λοιπόν από το Κράτος, χωρές ν' αναλογίζεται τον κίνδυνο να φανεί γελοίος, "να εκφράσει τη φροντίδα του και τη στοργή του (sic!) στις δύοις πολιτιστικές, θρησκευτικές ή άλλες μειονότητες". Επειδή ούτε τολμά ν' αποκαλέσει τις "μειονότητες" μειονοτικές "εθνικές ομάδες", δύναται συνηθίζεται πια διεθνώς, ούτε τολμά να καταγράψει τη μορφή και το περιεχόμενο των εις βάρος τους κοινωνικών διακρίσεων και επειδή επιπλέον ολόκληρος ο ημερήσιος τύπος και τα λαϊκά ή "επιστημονικά" περιοδικά δεν κυκλοφορούν φυσικά για να υπηρετήσουν την αντικειμενική πληροφόρηση, θ' αναγκαστούμε να παραπέμψουμε τους αναγνώστες μας στα τεύχη 71(Δεκ.88), 72(Ιαν.89), 79(Σεπ. 89) και 85(Μαρτ.90) του "Σχολιαστή" καθώς και στα τεύχη 2(Μάης 91), 3(Οκτ.91) και 4-5(Φεβρ.92) του "Εκτός Ορίων". Εκεί θα βρει κανείς καταγραμμένη με το νι και με το σήγμα δλη την ως τώρα "φιλόστοργη" συμπεριφορά του ελληνικού Κράτους απέναντι στις "μειονότητες". Και κάποιες αποδείξεις για τα εναντίον τους μελλοντικά του σχέδια.

Εκείνο που οι φιλεύσπλαχνοι εθνικιστές τύπου Νανδηλά, οι ανθρωπιστές της "Εταιρείας για τα δικαιώματα των μειονοτήτων" και οι μαρξιστές των ανωτέρω αναφερομένων εντύπων δεν έχουν καταλάβει -κι αυτό είναι το σημαντικότερο να πούμε- είναι δτι το Κράτος δεν καταπιέζει τις αποκαλούμενες μειονότητες από ανόητο σωβινισμό ή από καιία ή γιατί δε σέβεται τα "πολιτικά δικαιώματα" -είναι γνωστό δτι το Κράτος επιδιώνει την ισότητα στα λόγια και την ανισότητα στη πράξη- ή γιατί εκπροσωπεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Αν μελετήσει κανείς προσκτικά τη νεώτερη ευρωπαϊκή ιστορία και το εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο του αναρχικού συγγραφέα Ρούντολφ Ρόκερ "Εθνικισμός και Πολιτισμός", του ανθρώπου που πρώτος ασχολήθηκε συστηματικά με την ιστορία της εθνικής ιδεολογίας, θα διαπιστώσει δτι το μοντέρνο Κράτος των δύο τελευταίων αιώνων καταπιέζει τόσο τις "μειονότητες" δσο και την πλειονότητα του πληθυσμού, επειδή, μέσω της αφηρημένης φόρμουλας λαός=εθνος=κυρίαρχο Κράτος, χρέει τον εαυτό του φύλακα-άγγελο κάποιου "γενικού συμφέροντος" και ταυτόχρονα αντιπρόσωπο μιας δήθεν ενιαίας, αδιαφοροποίητης κοινωνίας της οποίας την "εθνική τιμή και αξιοπρέπεια" οφείλει, λέει, να υπερασπίζει. Yes, sir!

Η εθνοποίηση των ευρωπαϊκών λαών ήταν το κυριότερο αποτέλεσμα

της πάλης των τάξεων κατά το 19ο και 20ο αι. Ταξική πάλη που εκφράστηκε κυρίως και δυστυχώς, μέσω της εθνικής-δημοκρατικής ιδεολογίας. Πινητής από τον αγώνα της τρίτης τάξης ενάντια στη μοναρχία στη Γαλλία, όπως και από τον αγώνα των ραγιστών ενάντια στον οθωμανικό δεσποτισμό στην Ελλάδα, βγήκε η κρατική, ή γραφειοκρατική αν προτιμάτε, τάξη. Η γραφειοκρατική τάξη, αποτέλεσμα συνεργασίας νέων και παλαιών κυρίαρχων (πολιτικού, δημοκράτες διανοούμενοι, διοικητές, στρατιωτικούς και άλλους καλούς κύριους) οργάνωσε αμέσως την εθνική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας, προχωρησε στη διάλυση των τοπικών αγροτικών κοινοτήτων -οι αστεακές κοινότητες είχαν ήδη διαλυθεί προ πολλού από το μερικαντιλισμό και την απολυταρχία του παλιού καθεστώτος- και νομιμοποίησε δια νομικών διατάξεων την ήδη διαμορφωδμένη από κάτω αστική κοινωνία. Μια κοινωνία δύο το άτομο γίνεται θυσία στο βαμβό της αφηρημένης έννοιας του πολίτη, δηλ. του ιδιώτη, απλού μέλους του δχλου. Πρώτοι και καλύτεροι συνεργάτες των γραφειοκρατών οι έμποροι και κυρίως οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες βρήκαν ανοιχτό το δρόμο μέσα στις κατακερματισμένες και εθνοποιημένες δημοκρατικές κοινωνίες για ν' ανασυγκροτήσουν την ανθρώπινη εργασία σε "ελεύθερη", δηλ. μισθωτή, εργατική δύναμη, διαλύοντας τις κοινότητες σε απομονωμένα νοικοκυριά, ευέλικτα στο χρόνο και στο χώρο, πρόσφορα στην ανοικτή εκμετάλευση: αφού στερούνταν πλέον κάθε μορφή κοινοτικής αλληλεγγύης.

Το διεθνές επαναστατικό προλεταριακό κίνημα του 19ου αιώνα, η μόνη κοινωνική δύναμη που θα μπορούσε να θέσει τέλος στην επέκταση της εθνικής-δημοκρατικής ιδεολογίας, εκφυλίστηκε σταδιακά, μετά την ελπιδοφόρα περίοδο της Α'. Διεθνούς και της ομοσπονδιακού τόπου Κομμούνας του 1871 και διασπάστηκε σε εθνικές κοινοβουλευτικές "εργατικές" κόμματα. Κόμματα που ταύτισαν το σοσιαλισμό με την κατάκτηση της κρατικής εξουσίας και οδήγησαν στη τραγωδία του λενινισμού και του σταλινισμού. Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η δεύτερη προλεταριακή επίθεση που κορυφώθηκε στους αγώνες του τέλους της δεκαετίας του 60 και ενισχύθηκε από μια ευρείας κλίμακας ανταρσία της μεσοαστικής νεολαίας των "αναπτυγμένων" καπιταλιστικών χωρών, έθεσε πάλι τη διεθνιστική προοπτική στο προσκήνιο. Όμως δεν ήταν πια μόνο οι επαναστάτες αλλά και ο έδιος ο καπιταλισμός που αναζητούσε την πραγμάτωση του διεθνισμού-με τον τρόπο του βεβαια. Η ήττα της δεύτερης προλεταριακής επίθεσης στην Ανατ. Ευρώπη είναι δημοσα συνδεδεμένη με την αποσύνθεση της σταλινικής γραφειοκρατίας και την ανάδυση των εθνικιστικών κινημάτων στη Γιουγκοσλαβία, την ΒΣΔ και τις άλλες ανατολικές χώρες. Ανέκανο το προλεταριατίο ν' αγωνιστεί ενάντια στους γραφειοκράτες σαν τάξη που αποσκοπεί στην αυτο-κατάργησή της, δέχηκε γι' άλλη μια φορά στο άρμα της εθνικής-δημοκρατικής ιδεολογίας των ηγετών του (Βαλέσσα, Γιέλτσιν, Τούτζιαν, Μι-

λόσεβιτς...) και, δπου οι εθνικιστικές φιλοδοξίες των επιτέλους απελευθερωμένων τοπικών ηγετών έχουν οδηγήσει σε πολεμικές συρράξεις, προσφέρεται τροφή στα κανόνια του κάθε αντίπαλου εθνάρχη.

Η πορεία που ξεκίνησε απ' τη Γαλλία το 1789 ακόμα συνεχίζεται. Η εθνοποίηση, δημοκρατικοποίηση και εμπορευματοποίηση του κόσμου έχει αποδειχτεί διτε είναι το απαραίτητο προπαρασκευαστικό στάδιο για την εγκαθίδρυση του καπιταλιστικού διεθνούς. Ήδη, στη Βρετανία Αμερική και στην Ευρώπη, βλέπουμε ν' αποκρυσταλλώνονται διεθνείς πολιτικο-οικονομικές ενότητες, ενώ ακόμα και στην "υπανάπτυκτη" Ισλαμική Ασία, που χαρακτηρίζεται από τους εθνικούς και φυλετικούς ανταγωνισμούς των μουσουλμανικών λαών, έχουν εμφανιστεί πολιτικά κινήματα που κηρύζουν την πολιτικο-οικονομική ενοποίηση του Ισλάμ στη βάση της πραγμάτωσης της θέλησης του Θεού. Στα Βαλκάνια, αν οι Γιλιγκόρωφ και οι Μιλόσεβιτς κατορθώσουν να βγούν σώοι από την επικείμενη έκρηξη των αλβανών που βρίσκονται υπό την κυριαρχία τους, δε φαίνονται τέποτε άλλο από το να εγκαταλείψουν τις εθνικιστικές παρλαπίπες, τις προοριζόμενες τόσο για εσωτερική κατανάλωση δύο και σα πρόσχημα για την κατεληφθη καλύτερης θέσης στο νέο διεθνή αξονικό καταμερισμό εξουσίας και να συναντήσουν τους Μητσοτάκηδες και τους Παπανδρέου, που επίσης χρησιμοποιούν τον εθνικισμό με παρόμοιο τρόπο, στους ιδλπους της ενοποιημένης Ευρώπης.

Μα επιτέλους! Υπάρχουν ακόμα προλετάριοι που δε βλέπουν διτε οι ηγέτες έχουν δλλοτε να χωρίσουν και δλλοτε να συνδιαχειρίστούν μόνο χωράφια και πρόβατα; Κι δμως, μέχρι να έρθει η στιγμή που ο καπιταλιστικός διεθνούς φάση είναι πια εμφανής στον καθένα, θ' αναγκαζόμαστε να τρώμε στη μάπα για πολλά χρόνια ακόμη την, σε διάφορες παραλλαγές, διθιτια φιγούρα του πατριώτη αυτού του μαλάκα που σηκώνεται κάθε πρωί απ' το ανατολίτικου τύπου κρεβάτι του, ξυρίζεται με μια αγγλική Gillette Blue, ντύνεται στα Levi's ή τα Armani του, πίνει το τούρκικο καφέ του, κάνει κάποιες νοσταλγικές σκέψεις για τα νεανικά του χρόνια στο Σέχοβο, που για "λόγους εθνικής ασφαλειας" το βάφτισαν οι αρχές Ειδομένη, επιβιβάζεται στο ουγγρικής κατασκευής λεωφορείο της γραμμής, ανοίγει την πρωινή του εφημερίδα με πρωτοσέλιδο τις πρόσφατες εντολές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Ευρωπαϊκής Commission στη υπέρνησή του και καθώς απορροφάται στις προπαγανδιστικές περιγραφέςτου μακεδονικός ζητήματος, ευχαριστεί ένα εβραϊκό θεό για το διτε γεννήθηκε 100% Έλληνας! Πίσω του η "λαμπρή αρχαιότητας", μπροστά του το οκτάρο...

Ο Σοπενχάουερ έλεγε διτε αυτό που αποκαλούμε "εθνικό χαρακτήρα" είναι ο ανθρώπινος παραλογισμός και η χυδαιότητα που εμφανίζονται σε κάθε χώρα με διαφορετική μορφή. Και προσθέτε διτε "η πιο φτηνή υπερηφάνια είναι η εθνική υπερηφάνια. Προδίδει, σ' εκείνον που έχει προσ-

βληθεί απ' αυτήν, πως του λείπουν οι ατομικές αρετές που μπορούν να κάνουν ιδιόποιο περήφανο, γιατί διαφορετικά, δε θα κατέφευγε σ' αυτές που τις ματιέζεται με εκατομμύρια άλλους ανθρώπους... Κάθε δυστυχής ηλέθιος, προθυμοποιείται να υπερασπιστεί με νύχια και με δόντια δλα τα σφάλματα και τις ανοησίες του έθνους στο οποίο τυχαίνει ν' ανήκει, αντισταθμίζοντας έτσι τη δική του κατωτερότητα".* Δε θα μπορούσε κανείς να είναι πιο ακριβής στη περιγραφή του πατριωτη. Μια αυθεντική, ελεύθερα δημιουργημένη συλλογική ταυτότητα δε θα μπορούσε να είναι παρά το χαρακτηριστικό γνώρισμα μιας κοινότητας αυτόνομων ανθρώπων, που δε θα έχαναν το χρόνο τους καταγγέλοντας τον κάθε ρασισμό ή φασίστα εθνικιστή αλλά θα αποσκοπούσαν στη κατάργηση του έδου του εθνικού Κράτους στο οποίο ανήκουν. Κι εδώ είναι που τα πράγματα περιπλέκονται. Γιατί το κείμενο του κ.Μ., που στέθηκε αφορμή αυτών των κριτικών σκέψεων, δε προέρχεται από το χώρο των πατριωτών του "Στόχου", της "Ελλοπίας" ή της "Ελευθεροτυπίας". Είναι γραμμένο από έναν οπαδό της αντικουλτούρας, μιας διεθνιστικής, υποτέθεται, ιδεολογίας και δημοσιεύτηκε σ' ένα έντυπο που έχει κατ' επανάληψη φιλοξενήσει κείμενα του Pierre Clastres και διλων ενάντια στις εθνοκοτονίες των Ινδιάνων και τη ιρατική βία γενικότερα. Κι εκείνο που περιπλέκει αιδιμαπερισσότερο τα πράγματα είναι ότι δεν αποτελεί εξαίρεση μέσα στον "Ιαντιεξουσιαστικό" χώρο. Αιολούρθησαν παρόμοιες εθνικιστικές ανοησίες από ιδιοίον υπογράφοντας "Ηγέτη" στο περιοδικό "Παπάρι" (τεύχ. II) που μέσα στην άγνοιά του υποστήριξε ότι "η υπαρξη εθνικής συνείδησης ... είναι κάτι φυσικό. Είναι κάτι που θα υπήρχε με ή χωρίς Κράτος, με ή χωρίς σύνορα" και ότι οι Αρβανίτες και οι σλαβόφωνοι Μακεδόνες (των οποίων τις γλώσσες θεωρεί διαλέκτους!) "έχουν δικαίωμα της Ελληνες κοινή ιστορική συνείδηση, κοινή γλώσσα"! Ήως; "Έτσι απλά!" Ένα διλό περιοδικό του "χωρού", το "Μαύρο Ρόδο" (τεύχ. 2), που επίσης υποκλίνεται στην ορολογία των ελλήνων γραφειοκρατών ονομάζοντας τη τέως Γιουγκοσλαβική Μακεδονία "Σκόπια". Και το οποίο θλεβεται γιατί οι μάζες των συλλαλητηρίων "για τη Μακεδονία" δεν έχουν "γνώση του ελληνικού πνεύματος και της συνέχειας του διαμέσου των αιώνων", παρότι οι έδιοι δεν φαίνονται ικανοί ν' αποδείξουν ότι κατέχουν την ιστορία αυτού του τόπου, δεν διστάζουν να κάνουν μαθήματα διεθνισμού. "Κανένας δεν είναι διεθνιστής και δε μπορεί να πιστεύει στη συναδέλφωση των εθνών", λένε, "όταν αρνείται το έδιο του το έθνος και την ανάγκη επιβίωσής του". Γνωρίζοντας πως κατασκευάστηκε το "έθνος μας", η φράση αυτή αποκαλύπτεται σ' όλη την αντιστοιχία της.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Ήως γίνεται άτομα που τους γνωρίζαμε για χρόνια σαν αντικουλτούριαρηδες ή δηλωμένους αντιεξουσιαστές να κυλοφορούν δεξιά-αριστερά διαδίδοντας τις πατριωτικές βλακείες του χαζο-

* Αφορισμός, κεφ. Δ, Ι

κοντισύ και των ημερήσιων κουρελόπανων;
 Εμείς εξηγούμε αυτή την επιδημία μαλάκυνσης του εγκεφάλου ως εξής: δν-
 τας στις μέρες μας η αντικουλτούρα κυρίαρχη ιδεολογία της κυβερνο-χιπ
 κοινωνίας μας, αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν πια τίποτα για το οποίο θα
 μπορούσαν να είναι περήφανοι. Και καθώς ήταν συνηθισμένοι ν' ανήκουν
 σε αλλοτριαμένες, φαντασιακές συλλογικότητες βρέσκονται κυριολεκτικά
 στο σπίτι τους ήδη φορά που τρέχουν να συμμετάσχουν στους συλλογι-
 κούς μέθους που τους επιβάλλει η εποχή. Στην αντικουλτούρα σαν αλλοτ-
 ριαμένη, φαντασιακή συλλογικότητα θα είναι αφιερωμένο -μεταξύ άλλων- το
 έπόμενο τεύχος μας. Είναι ήδη που το χρωστάμε πρώτα απ' όλα στον
 δίσιο μας τον εαυτό.

5/92

Λαζενάϊρ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΘΝΗ

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ
 ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ
 ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΑΥΤΑΡΑΤΗΣ;

Αν θα επιμείνουμε στη διατήρηση ενός κράτους σε οποίο
 θα υπακούμε, τότε θα πρέπει να γεννάμε παιδιά που θα
 πεθάνουν χ' αυτό. Κόφτε λοιπόν τις κιλάφες.

Eleutherians Autonomous (POB 2265, Albany, NY. 12220).